

Arrest

nr. 84 238 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VERMEIREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 september 2009 een aanvraag in om een verklaring van inschrijving te verkrijgen als bloedverwant in neerdalende lijn van de heer A. A. M. die eerder een E-kaart ontvangen had als zelfstandige.

1.2. Verzoekster werd op 14 oktober 2009 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 20 februari 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de heer A. A. M.

1.4. Op 20 februari 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), die verzoekster werd betekend op 27 maart 2012.

Dit vormt de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [A. A. M.] [...] waarbij betrokkene zich vervoegde als descendant, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42 ter van de wet van 15.12.1980 en overeenkomstig het rechtsbeginsel ‘fraus omnia corrumpit’.

[M. E. A.] kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Bovendien blijkt uit het dossier dat zij een volledig leefloon geniet als samenwonend persoon met gezinslast en een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel. Ook dit wijst erop dat betrokkene geen enkele economische activiteit in België uitoefent en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht wordt bijgevolg eveneens beëindigd overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15.12.1980.

Bovendien bekwam betrokkene haar verblijfsrecht op basis van het frauduleus bekomen verblijfsrecht van haar vader [A. A. M.] [...]. Eveneens overeenkomstig het rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit, verliest betrokkene het verblijfsrecht.

In belang van het minderjarig kind en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980 en overeenkomstig het rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit. Gezien het element van fraude kunnen eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3^e lid (wet 15.12.1980) niet in overweging genomen worden. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat de feitelijke motivatie van de bestreden beslissing niet correct is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dan wel niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid maar de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet “onredelijk» tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7december2001).

Dat derhalve de concrete feitelijke gegevens, waarop de bestreden beslissing gesteund is, niet correct zijn gezien verzoekster bewijst dat zij over een autonoom verblijfsrecht beschikt zoals bedoeld in art. 40 §4 Wet 15.12.1980 aangezien zij zich in een toestand van onvrijwillige werkloosheid bevindt, nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Zo was verzoekster ten tijde van de aangevochten beslissing als werkzoekende was ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling.

Ook ingeval verzoekster zelf niet zou beschikken over een autonoom verblijfsrecht kan er slechts gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de unie een einde worden gesteld aan haar verblijfsrecht wanneer er een eind wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de unie die zij vervoegd heeft.

Verzoeker heeft haar verblijfsrecht van september 2009. De (gemachtigde van) de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft aldus wel onredelijk en onverantwoord laat een beslissing tot intrekking genomen aangezien volgens het dossier blijkt dat de vader van verzoekster reeds “frauduleus” zou hebben gehandeld een week na zijn initiële aanvraag tot verblijf.

Hoe dan ook diende (gemachtigde van) de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk rekening te houden met de duur van het verblijf van verzoekster in het Rijk, haar gezins en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoekster binding heeft met haar land van oorsprong.

In casu houdt verzoekster reeds bijna drie jaar wettig verblijf in het Rijk, is zij in België moeder geworden op 13 01 2011 (zie stuk 4) en is zij sociaal en cultureel geïntegreerd (zie stuk 5)

De ouders van verzoekster dienen op heden wel degelijk als beschikkers van voldoende bestaansmiddelen te worden beschouwd (zie stuk 6 en 7), zij zich niet meer wenden tot het OCMW en dus wel aan de voorwaarden voldoen zoals uiteengezet in art. 40 §4 Wet 15.12.1980 en verzoekster op heden dus al evenmin kunnen beschouwd worden als een onredelijke belasting van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is (schending van de formele motiveringsplicht) en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren.

De beslissing dient te stoen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dat dit in casu niet is gebeurd."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Betreffende de voorgehouden schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsverplichting betreffen, merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op verzoeksters concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. Verzoekster stelt dat zij "bewijst dat zij over een autonoom verblijfsrecht beschikt zoals bedoeld in art. 40 §4 van de Wet dd 15.12.1980 aangezien zij zich in een toestand van onvrijwillige werkloosheid bevindt, nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld". Zij voegt daartoe een aantal stukken bij haar verzoekschrift. De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoekster niet dienstig allerlei beweringen voor het eerst in het verzoekschrift kan uiten waarop zij zich niet beroepen heeft t.a.v. de gemachtigde, en dat verzoekster evenmin dienstig nieuwe stukken kan toevoegen aan haar verzoekschrift tot annulatie waarvan de gemachtigde geen kennis had op het ogenblik dat de beslissing genomen is. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R. v. V nr. 509, 29juni 200v. 3 Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf bv. R.v.St. nr. 46. 794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.)."

Verzoekster kan om diezelfde reden ook niet dienstig verwijzen naar de thans voor het eerst voorgebrachte stukken dat haar ouders als beschikkers van voldoende bestaansmiddelen dienen te worden beschouwd. Niet alleen had de gemachtigde geen kennis van deze stukken en kon hij er dan ook geen rekening mee houden, maar bovendien doet dit geen afbreuk aan de manifeste fraude die werd vastgesteld. De beschouwingen nopens haar ouders doen overigens ook niet terzake, nu de in casu bestreden beslissing deze t.a.v. verzoekster betreft, en niet t.a.v. haar ouders. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt: "Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [A. A. M.] [...] waarbij betrokkene zich vervoegde als descendant, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42 ter van de wet van 15.12.1980 en overeenkomstig het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit'.

[M. E. A.] kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Bovendien blijkt uit het dossier dat zij een volledig leefloon geniet als samenwonend persoon met gezinslast en een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel. Ook dit wijst erop dat betrokkene geen enkele economische activiteit in België uitoefent en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 4, §4 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht wordt bijgevolg eveneens beëindigd overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15.12.1980. Bovendien bekwam betrokkene haar verblijfsrecht op basis van het frauduleus bekomen verblijfsrecht van haar vader [A. A. M.] [...]. Eveneens overeenkomstig het rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit, verliest betrokkene het verblijfsrecht. In belang van het minderjarig kind en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter], 1 van de wet van 15.12.1980 en overeenkomstig het rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit. Gezien het element van fraude kunnen eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §], 3e lid rivet 1112.1980) niet in overweging genomen worden" Verzoekster

betwist deze motieven allerminst, Evenmin betwist zij dat artikel 42ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat in de gegeven omstandigheden een einde kan. worden gesteld aan haar verblijfsrecht. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend als bloedverwant in neerdalende lijn. in functie van haar vader. Nu t.a.v. haar vader het verblijf werd beëindigd, vermocht de gemachtigde geheel 4 terecht, en conform de wettelijke bepalingen terzake, een einde te stellen aan het verblijfsrecht. In toepassing van artikel 42ter §1 van de Wet dd. 15.12.1980 kan er “gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht “, hetgeen in casu is gebeurd. Verzoekster diende op 23.09.2009 haar aanvraag tot verblijf in en werd op 14.10.2009 in het bezit gesteld van de E-kaart. Er werd dan ook geheel conform de wettelijke bepalingen, binnen de geldende termijn, een beslissing genomen waarbij een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht. Verzoekster is daarbij slecht gekomen om voor te houden dat de bestreden beslissing ‘onverantwoord laat’ zou genomen zijn, nu haar vader al veel langer ‘frauduleus handelde’. De vader van verzoekster bekwam het verblijfsrecht als zelfstandige, en verzoekster bekwam het verblijfsrecht als bloedverwant in neerdalende lijn, in functie van haar vader. Zoals blijkt uit de bovenstaande motieven en uit de stukken van het administratief dossier, ontvangen zowel verzoekster als haar vader reeds geruime tijd een leefloon, doch hebben zij dit verzwegen t.a.v. de administratie. Verzoekster toont dan ook op geen enkele wijze aan dat de bestreden beslissing onredelijk zou zijn tot stand gekomen. Gelet op de manifeste fraude oordeelde de gemachtigde bovendien: “Gezien het element van fraude kunnen eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3e lid (Wet 15.12.1980) niet in overweging genomen worden.” Verzoekster kan dan ook evenmin dienstig voorhouden dat de gemachtigde rekening had moeten houden met de duur van haar verblijf, haar gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie, e.d.m. Verzoekster haar beschouwingen falen volkomen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekster haar verblijfsrecht dient te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Verzoekster kan niet dienstig stellen dat de gemachtigde zich ‘niet voldoende zou hebben geïnformeerd’. Desbetreffend kan nog verwezen worden naar volgende rechtspraak: 5 “Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat zij zich nog in de voorwaarden bevindt om te kunnen blijven genieten van een verblijfsrecht. Verwerende partij draagt deze bewijslast niet. (...) In zoverre verzoeker met deze uiteenzetting en het nogmaals brengen van de sollicitatie tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m. a. w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing strookt met alle wettelijke bepalingen ter stelt de Raad vast dat verzoekers overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoeker toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.” (R.v.V. nr. 55 051 van 27 januari 2011, www.rvv-cce.be, onderlijning toegevoegd). De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing getuigt van een

manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.4. De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar de toepassing van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

De Raad stelt vast dat verzoekster de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet alsmede de motivering van de bestreden beslissing die hierop betrekking heeft, namelijk, *“Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [A. A. M.] [...] waarbij betrokkene zich vervoegde als descendant, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, (...) overeenkomstig het rechtsbeginsel ‘fraus omnia corrumpit’”* en *“Bovendien bekwam betrokkene haar verblijfsrecht op basis van het frauduleus bekomen verblijfsrecht van haar vader [A. A. M.] [...]. Eveneens overeenkomstig het rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit, verliest betrokkene het verblijfsrecht”* niet betwist. Voormelde passages van de bestreden beslissing blijven dan ook overeind staan. Zij volstaan echter niet om de bestreden beslissing te schragen aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris blijkens de bestreden beslissing ook nagegaan is of verzoekster als Bulgaars onderdaan over een autonoom verblijfsrecht in het Rijk beschikt.

2.5. Verzoekster betwist dienaangaande de motivering in de bestreden beslissing niet die stelt: *“[M. E. A.] kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Bovendien blijkt uit het dossier dat zij een volledig leefloon geniet als samenwonend persoon met gezinslast en een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel. Ook dit wijst erop dat betrokkene geen enkele economische activiteit in België uitoefent en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht wordt bijgevolg eveneens beëindigd overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15.12.1980.”*

2.6. Verzoekster is de mening toegedaan dat zij desalniettemin over een autonoom verblijfsrecht beschikt omdat zij zich in een toestand van onvrijwillige werkloosheid bevindt, nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Verzoekster wijst erop dat zij ten tijde van de aangevochten beslissing als werkzoekende was ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling.

Verzoekster laat na haar betoog te ondersteunen met de verwijzing naar wetsbepalingen. Voor zover verzoekster met de opwerping dat zij zich bevindt in een toestand van onvrijwillige werkloosheid, de toepassing van artikel 42 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet beoogt, dient de Raad op te werpen dat deze wetsbepaling ook vereist dat de betrokken EU-burger ten minste één jaar gewerkt heeft, wat verzoekster te dezen niet aantoont.

2.7. Voor zover verzoekster zich als werkzoekende beschouwt, dient gewezen te worden op het gestelde in artikel 69sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van hoofdstuk I van titel II zijn van toepassing op de onderdanen van Bulgarije en Roemenië die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen evenals op hun familieleden met als enige uitzondering dat het document dat de Bulgaarse of Roemeense werknemer overeenkomstig artikel 50, § 2, 1° moet voorleggen, het bewijs is dat hij in het bezit is van een arbeidskaart B zoals bepaald in het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.”

Dit houdt in dat verzoekster slechts als effectieve werknemster en dit op grond van een arbeidskaart B een verblijfsrecht kan verkrijgen in het Rijk, wat verzoekster niet is.

2.8. Waar verzoekster erop wijst dat slechts gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het verblijfsrecht hieraan een einde kan gesteld worden en erop wijst dat zij haar verblijfsrecht verkregen heeft in september 2009 en de bestreden beslissing derhalve op 20 februari 2012 niet langer een einde kon stellen aan haar verblijfsrecht, gaat de Raad ervan uit dat verzoekster verwijst naar de toepassing van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing ook verwijst naar de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, dat niet gepaard gaat met een tijdslimiet. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift niets in tegen de toepassing van voormelde wetsbepaling.

2.9. Waar verzoekster de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst onredelijk en onverantwoord laat te zijn opgetreden omdat *“blijkt dat de vader van verzoekster reeds “frauduleus” zou hebben gehandeld een week na zijn initiële aanvraag tot verblijf”* dient de Raad op te merken dat dergelijk betoog niet dienstig is, aangezien de beslissing die getroffen werd ten aanzien van verzoeksters vader niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige betwisting, er blijkens artikel 42septies van de Vreemdelingenwet geen tijdslimiet staat op de beëindiging van een verblijfsrecht wegens fraude en redelijkerwijs het ontrafelen van de fraude enige tijd in beslag neemt. Bovendien valt niet in te zien welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek, aangezien zij al die tijd ongemoeid bleef en kon genieten van haar E-kaart.

2.10. Waar verzoekster opwerpt dat geen rekening gehouden werd met de duur van haar verblijf in het Rijk, haar gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij binding heeft met haar land van herkomst, gaat de Raad er van uit dat verzoekster beoogt te verwijzen naar de toepassing van artikel 42ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Te dezen dient de Raad echter te herhalen dat de bestreden beslissing eveneens de toepassing vormt van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet waarin niet kan worden gelezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening moet houden met de door verzoekster aangehaalde elementen. Deze elementen kunnen eventueel het voorwerp uitmaken van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet doch dienen niet afgewogen te worden bij het treffen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf wegens fraude. De bestreden beslissing stelt dienaangaande expliciet: *“Gezien het element van fraude kunnen eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3^e lid (wet 15.12.1980) niet in overweging genomen worden. (...)”* Verzoekster brengt hiertegen niets in.

2.11. Waar verzoekster er ten slotte nog op wijst dat haar ouders *“op heden wel degelijk als beschikkers van voldoende bestaansmiddelen [dienen] te worden beschouwd”* en *“verzoekster op heden dus al evenmin [kan] beschouwd worden als een onredelijke belasting van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk”* en hiervoor verwijst naar de stukken 6 en 7 gevoegd bij het verzoekschrift dient de Raad op te merken dat deze stukken, daargelaten de vraag of ze aantonen wat verzoekster zegt dat ze aantonen, dateren van na het treffen van de bestreden beslissing en de verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken waarover ze niet kon beschikken op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA